

[Bodil Koch.]

erhvervelsen af valgret. Det er mit håb, at det friske initiativ, som her er taget, ikke må blive trådt ned igen af den jo altid redbonne snusfornuft og betænkelighed. For nylig har professor Alf Ross i sin pjece om grundlovsrevisionen peget på den kendsgerning, at de statistiske undersøgelser har vist, at kvindernes stemmefrekvens er steget meget stærkt en årrække efter at de har erhvervet politisk valgret. Der gør sig en vekselvirkning gældende, siger han, og det kunne måske også ske på dette område. En vis interesse afføder tilkendelse af valgret, men denne tildeling virker igen styrkende tilbage på interessen, og kunne man stimulere ungdommens kirkelige interesse ved at tildele den valgbarhed og valgret til menighedsrådene, ville det i mine øjne være en lykkelig ting. Hvis man får unge, friske kræfter ind her, kunne der måske blive stillet stærkere, hidsigere krav, kunne jeg næsten sige, til præsterne. Problemerne kunne måske sættes skarpere op, og kirken ville vinde mere åbent øre hos den ungdom, som i dag alt for ofte vender sig fra den.

Men hvad nu, hvis kravet om politisk og økonomisk valgret ved 21 års alderen ikke går igennem, kunne man måske indvende; ville det da ikke være meningsløst, at man gennemførte ungdommens valgret på det kirkelige område ved 21 års alderen? Lad os vente og se. Men jeg ville ønske, at man for en gangs skyld ikke venter og ser, men at kirken, som det her sker med valgretten til menighedsrådene, for en gangs skyld ville gå foran, ville være med til at bryde en ny vej og være lydher overfor, hvad ungdommen har at sige og kræve.

Ny er i lovforslaget også bestemmelsen i § 42, stk. 2—4, om, at to præster kan bytte embede, hvis de ønsker det og begge deres menighedsråd enstemmigt støtter dette ønske; skulle en sådan situation opstå, kan de nye indstillingsregler i § 35 ikke træde hindrende i vejen, men der skal ses bort fra dem. Til gengæld er det utvivlsomt rigtigt, at der i samme § 42, stk. 1, om beskikkelse af en præst i henhold til særligt ønske i et menighedsråd er tilføjet en bestemmelse om, at en sådan særlig beskikkelse ikke kan finde sted på det tidspunkt, hvor besættelsen skal foregå efter de nye i § 35 indeholdte regler. Ellers ville utvivlsomt i nogle tilfælde menighederne forlange at få en af dem selv udpeget præst beskikket, hver gang tiendegangsreglen ramte netop deres sogne, og det problem, hvis løsning § 35 sigter imod, ville ikke blive tilstrækkelig effektivt løst.

Jeg har allerede nævnt en enkelt ændring,

som jeg mener måske må foretages i det foreliggende lovforslag, nemlig angående en rimelig hensyntagen til mindretallene. Mindst ligeså vigtigt er det imidlertid efter min mening at se lidt nøjere på § 4, stk. 8; i det foreliggende forslag falder dette afsnit bort sammen med stykkerne 5—7 og 9, der alle drejer sig om forhold knyttede til udøvelsen af valgretten til menighedsråd under forudsætning af, at tilmeldingspligten er en realitet. Den højtærede minister har ment, at med dennes bortfald kunne disse bestemmelser stryges, men såvidt jeg kan se, har man ved det nye stk. 8 for fremtiden hindret sognebåndsløserne i at have stemmeret og valgbarhed i den præsts menighedsråd, som de har løst sognebånd til. Dette er ganske uholdbart, og har jeg ret i min opfattelse, mener jeg, at der må føjes et nyt stykke til § 4, hvor det præciseres, at sognebåndsløserne har valgret og valgbarhed i de menighedsråds kredse, som de gennem sognebåndsløsning knytter sig til. Jeg finder det derimod ikke rimeligt, at de skal have valgfrihed mellem denne kreds og den menighedsreds, i hvilken de bor, således som de hidtil har haft. De ønsker sig jo netop bort fra samhørigheden med den kreds, de bor i, og lovforslaget, som det foreligger, har netop også søgt at komme udover den megen uensartethed, der hidtil har hersket på dette område.

Der kunne i og for sig have været grund til at komme ind på omtalen af endnu flere af de forbedringer, som dette lovforslag bringer i sammenligning med den gældende menighedsrådslov, men da det jo utvivlsomt vil blive nødvendigt at nedsætte et udvalg til en forhåbenligt ikke altfor langvarig gennemgang af enkelthederne i lovforslaget, skal jeg ikke fremdrage flere punkter.

Jeg kunne til sidst have lyst til at udstøde et lille trist suk af den slags, som altid får mandfolk til at ryste på hovedet, og jeg tror ikke, det bliver anderledes, selv om mandfolkene også er ærede medlemmer af folketinget. Ved gennemgangen af loven har jeg nemlig fundet et af de ikke helt få besynderlige eksempler på, at en gift kvinde umyndiggøres i dansk lovgivning. Lovens § 43 handler om, at en kreds på 20 ægtemænd, enker eller andre personer med egen husstand, hvis de måtte ønske det, kan få ansat en andenpræst i deres pastorat, dersom de ikke er tilfredse med deres sognepræst, såfremt de selv stiller garanti for, at præstelønnen kan betales i 5 år. Men der er udtrykkelig sagt, at det skal være 20 ægtemænd, enker eller andre personer med egen husstand, og de eneste, som ikke kan det,